

KỂ ĂN MÀY PHÉP LẠ

Trần Trung Chính

Nhiều người trên thế giới biết Georghiu qua tác phẩm GIỜ THỨ 25, nhưng rất ít người đọc quyển sách KỂ ĂN MÀY PHÉP LẠ. Dĩ nhiên tôi cũng không đủ giỏi sinh ngữ Anh- Pháp để đọc tác phẩm này, tôi đọc bản dịch tác phẩm này qua bản dịch ra Việt ngữ, tên của dịch giả cũng không nhớ, nhưng nhớ tác phẩm này do nhóm ông Trần Phong Giao xuất bản tại Sài Gòn. Đó là khoảng thời gian 1966 – 1967, đại khái sơ lược cốt truyện như sau :

Chính quyền Liên Xô mời một Giáo Sư Tiến Sĩ người da đen sang Liên Xô để trình bày cho nhân dân Liên Xô thấy những xấu xa của xã hội tư bản, nhất là vấn đề kỳ thị trắng đen. Những người đến tham dự đông đảo đủ mọi tầng lớp trong xã hội nghĩa là không có cò mồi của chính quyền Soviet. Tham dự viên chất vấn nhiều vấn đề, tôi xin tóm lược vào những điểm chính yếu.

H : ông nói ông bị người da trắng kỳ thị, vậy ông có được đi học không ?

Đ : tôi được đi học và đã đậu được văn bằng Tiến Sĩ (Ph.D)

H : ông có kiếm được việc làm không ?

Đ : có chứ, ra trường với học vị Tiến Sĩ tôi được bổ nhiệm là Giáo Sư Đại Học.

H : Gia cảnh của ông ra sao ? Ông có kiếm tiền được không và lợi tức hàng năm như thế nào ?

Đ : Bên cạnh chức vị Giáo Sư Đại Học, tôi mở ra hãng tư kinh doanh, hiện tôi là triệu phú rất giàu có với số lương và bonus của hãng, tôi thu về hàng năm không dưới 10 triệu dollars.

H : Thế con cháu của ông có bị kỳ thị và có được học hành đàng hoàng không ?

Đ : Con cháu của tôi cũng giống như tôi, được học hành đàng hoàng và cũng lên đại học như bao nhiêu người Mỹ khác.

H : Ông thành đạt và thành công đủ mọi mặt, vậy mà ông nói ông bị kỳ thị chúng tôi không hiểu nổi. Ở Liên Xô bị kỳ thị thì con cái được học tới lớp 9 là may rồi, làm gì

được lên Đại Học , đừng hòng đậu tiến sĩ như ông ở bên Mỹ. Việc làm thì tất cả là công nhân nhà nước, chớ đâu có ai được kinh doanh , và đương nhiên không thể giàu có được

Đ : Đúng vậy, tôi thành công nhiều mặt, ngay cả người Mỹ trắng cũng ít người có cơ hội như tôi. Nhưng tôi vẫn đứng bên lề của cộng đồng người Mỹ trắng, nghĩa là tôi chỉ chơi được với người Mỹ đen, chớ không chen chân vào được với cộng đồng Mỹ trắng có điều kiện vật chất ngang bằng với tôi.

H : Họ cấm không cho ông gia nhập hay sao ?

Đ : Luật pháp không cấm, nhưng đó là hội tư nhân nên họ có thể hội viên mới gia nhập được, thí dụ : Hội Kỵ Mã, Hội Đua thuyền buồm, Hội Đánh Golf, Hội Tennis... Muốn trở thành hội viên, phải có ít nhất 2 thành viên đương nhiệm giới thiệu, mà tôi thì không có ai cả.

H : Theo như ông trình bày, bề ngoài coi dễ hội nhập với người Mỹ trắng, nhưng thực tế không dễ. Vậy ước nguyện của ông như thế nào để có thể được đối xử ngang bằng như người Mỹ trắng ?

Đ : Suy nghĩ mãi tôi chỉ thấy có Thượng Đế mới giúp tôi được mà thôi. Đó là xin Thượng Đế ban “phép lạ” cho tôi được chuyển từ da đen thành da trắng !!!

Đó là lý do nhà văn Georghiu đặt tên cho tác phẩm của ông là KỂ ĂN MÀY PHÉP LẠ. Tương tự như những người dân Liên Xô không hiểu nổi sự kỳ thị ĐEN – TRẮNG tại Hoa Kỳ, cậu học trò lớp đệ nhất CVA hỏi giáo sư Trần Đức An dạy Triết lớp đệ nhất . Giáo sư Trần Đức An giải thích như sau : trước hết cần phân biệt BÌNH ĐẲNG và BÌNH QUYỀN.

Về mặt Luận Lý, khi người ta cảm thấy không có sự BÌNH ĐẲNG thì người ta mới đòi hỏi BÌNH QUYỀN. Những người Mỹ đen đến Hoa Kỳ vào thế kỷ 16 trên những con thuyền chở nô lệ là một thực tế không thể chối cãi và cũng không thể ngụy biện bằng những danh từ hoa mỹ (như bây giờ gọi là người Mỹ gốc Phi Châu). Cùng với sự tiến bộ về tư tưởng triết học và tư tưởng chính trị, thế kỷ 19, người Mỹ đen dưới thời Tổng Thống Abraham Lincoln đã được giải phóng khỏi ách nô lệ. Sang hậu bán thế kỷ 20, nhiều nhà hoạt động nhân quyền và dân quyền đã tranh đấu để nhiều đạo luật được ban hành, tức là người Mỹ đen có “bình quyền” như một người Mỹ trắng, hay nói một cách khác mọi công dân Hoa Kỳ đều bình quyền như nhau.

Nhưng ý niệm BÌNH ĐẲNG có được “san sẻ đồng đều” như những bộ luật dân quyền và những đạo luật chống kỳ thị lại là một chuyện hoàn toàn khác biệt và rất khó để giải quyết..

Đảng Dân Chủ luôn luôn nêu ra những lý do “nhân đạo” cũng như sử dụng chiêu bài “công bằng” để lấy lòng khối thiểu số như cường điệu cái gọi là BLM (không phải là viết tắt của Biden Laptop Matter đâu nhé). Gần đây dưới sự bảo trợ của Đảng Cộng Sản Trung Cộng, truyền thông tố tả và đả kích trị gia “cơ hội chủ nghĩa” đã vung tay phát động cái gọi là “ chống kỳ thị người Á Châu”.

Phong trào BLM và Antifa cũng như những cuộc biểu tình rầm rộ dưới chiêu bài “chống kỳ thị người Á Châu” đã cố tình phe lờ những sự việc khách quan và luôn kêu gào sự kỳ thị xuất phát từ chính quyền Trump cũng như nhóm “da trắng siêu chủng”. Chính trị gia Tăng Quốc Phiền dưới thời của Từ Hi Thái Hậu cuối đời nhà Thanh bên Trung Hoa nhận định rằng : “khí chất con người là do trời sinh, rất khó để biến đổi khí chất này. Người xưa tinh thông phép xem tướng, cũng nói rằng đọc sách có thể cải biến cốt cách con người”.

Xem ra về mặt học hành và đọc sách, cộng đồng người Mỹ đen chiếm tỷ lệ quá nhỏ bé cho nên theo thống kê, người Mỹ đen chiếm 13% dân số Hoa Kỳ nhưng số người Mỹ đen lại chiếm 70% số tù nhân trong các trại giam . Còn nếu thống kê số tội phạm trong tòa án nhưng không bị giam giữ, thì chắc chắn phải hơn 70%.

2 thập niên 1980 và 1990, thung lũng Silicon Valley chứng kiến sự bùng phát kỹ nghệ điện tử đi đôi với ngành xây cất nhà ở, các industrial building và xây cất đường xá cầu cống. Tuy nhiên tại các trung tâm huấn nghệ cũng như trong các hãng xưởng điện tử, số công nhân người Mỹ đen chiếm không tới 2-3 %. Tôi biết rõ như vậy vì tôi đến Hoa Kỳ tháng 10/1989, được hưởng trợ cấp xã hội và chính quyền địa phương huấn luyện dạy nghề (miễn phí), nhưng tôi không thấy các ông bà Mỹ đen trong các trung tâm dạy nghề của chính phủ. Câu châm ngôn “Chồng tách, vợ ly” của người Việt tại thung lũng Silicon Valley có nghĩa là Chồng đi làm technician điện tử, vợ đi làm assembly và cũng không thấy vợ chồng các ông bà Mỹ đen theo gương đó dù biết chắc rằng những bà vợ làm assembly thì trình độ Anh ngữ không thể hơn được các ông bà Mỹ đen đã ở Hoa Kỳ này trên 300 năm.

Họ đi đâu mà không chịu đi học cũng như không thấy đi làm, chỉ có những ông bà đại diện dân cử của Đảng Dân Chủ tại những vùng như San Francisco, Oakland, San

Leandro, Los Angeles... mới có đủ dữ liệu và tư cách cho chúng ta biết nhưng tại vì không có ai hỏi nên họ sẽ không bao giờ nói ra sự thật phũ phàng .

Sau đợt nhập cư của chương trình RA ĐI CÓ TRẬT TỰ mà nhiều người biết với danh xưng H.O., những phụ nữ Việt Nam lại lẳng lẳng chiếm lĩnh thị trường nhân công ngành nail, một ngành không ai ngờ là thu về hàng tỷ dollars, những người phụ nữ Việt Nam tầm thường ấy đã xây dựng lại gia đình với 2 bàn tay trắng và nuôi con ăn học nên người. Báo chí và người dân Hoa Kỳ đã vinh danh và nghiêng đầu thán phục những phụ nữ Việt Nam ngành NAIL. Thêm một lần nữa, tôi rất ít thấy các bà các cô Mỹ đen mở tiệm khai thác ngành Nail. Họ đi đâu, xin các ông bà dân cử Đảng Dân Chủ nắm rõ con số thống kê và dữ kiện xã hội cho bá tánh biết.

Năm 1990, khi đang học ESL ở Evergreen College tại San José, một anh chàng du học sinh người Mexican tự hào nói với tôi rằng người Mỹ đã chiếm California của Mexico. Tôi nói là tôi biết, nhưng hỏi anh ta, nếu California của Mỹ không bị Hoa Kỳ chiếm thì tới giờ này California của Mexico và California của Mỹ đâu khác gì nhau : chỉ có bị Mỹ chiếm thì California mới có các nông trại dẫn nước recycle từ các thành phố lớn, có nhà máy điện chạy dầu và thủy điện từ Arizona dẫn về Nam Cali, mới có những hải cảng và thành phố lớn như San Diego, Los Angeles, San Francisco, Oakland...Anh chàng Mexican này ngồi im không cãi được tiếng nào.

Sau vụ Rodney King, anh bạn TVG của tôi cũng tranh luận với một số công nhân người Mỹ đen trong hãng khi họ nói rằng những người Đại Hàn giàu có vì “bóc lột” những người Mỹ đen trong thành phố Los Angeles. Anh bạn TVG phản bác : “mấy người Đại Hàn đó cũng nghèo và không rành tiếng Anh khi mới tới Mỹ, nhưng họ làm việc 16 giờ mỗi ngày, 7 ngày trong tuần và 1 năm làm đủ 365 ngày. No vacation, no enjoy. Họ để dành tiền nhưng không đua đòi chưng diện cho chính họ, mà họ đầu tư cho con cái, cho con đi học kèm để đạt straight A rồi con của họ được các đại học danh tiếng nhận theo học (có khi được học bổng). Còn mấy cha, đi làm lương thấp, làm một tuần 40 tiếng, mà mua sắm quần áo , giày dép, mũ nón theo thời trang. Về nhà thì uống bia, bật TV nhảy múa, ca hát... đâu có để ý đến việc học hành của con cái, đó là chưa kể mấy cha còn hút marijuana thì còn tiền đâu mà lo cho con cái. Bây giờ thấy người ta hơn mình thì bảo người ta bóc lột mà quên rằng chính mình nghèo vì quá hoang phí...”

Mấy anh chàng Mỹ đen im lặng, không cãi bướng, sự im lặng cũng có nghĩa là lý luận của ông bạn TVG quá chí lý khiến họ không cãi nổi.. nhận xét của tôi có thể bị coi là TRÁI CHIỀU vì tôi không có nhu cầu cần phải làm đẹp lòng khối người da đen “ba trợn” cũng như tôi chẳng cần phải theo hòa bọn truyền thông thổ tả của cả Mỹ lẫn Việt, lại càng không muốn vượt đũa bọn chính trị gia cơ hội chủ nghĩa của Đảng Dân Chủ. Ai đó có thể trách là tôi có nhận xét khá sống sượng và tàn nhẫn, nhưng đó là SỰ THẬT CHÂN CHÍNH (chứ không phải sự thật do biểu quyết đa số)

1. Người Mỹ đen không TỰ TRỌNG chính họ thì dù họ có sức mạnh bạo lực mạnh đến đâu đi chăng nữa thì đòi hỏi người Mỹ trắng và những sắc dân khác phải đối xử BÌNH ĐẲNG là điều bất khả thực hiện. Thí dụ : sau 30 tháng 4 năm 1975, bọn VC là kẻ chiến thắng nhưng không được dân chúng miền Nam kính trọng. Tại các bệnh viện tại khắp nơi khi thấy bác sĩ mang dép râu khám bệnh là các con bệnh bỏ về nhà, chờ tới hôm sau có bác sĩ mang giày làm việc, dân chúng mới tới khám. Dân chúng miền Nam phải chẳng có tinh thần kỳ thị các bác sĩ của VC ? Không hẳn như vậy, chẳng qua là bác sĩ VC quá dở nên dân chúng không tin tưởng, dân chúng chê ra mặt : bác sĩ gì mà đọc toa thuốc bằng tiếng Anh, tiếng Pháp của các thuốc ngoại nhập cảng, đọc không được thì làm sao chữa bệnh.

2. Con gái trong một số gia đình người Mỹ đen mới có 15-16 tuổi đã mang bầu hay đứng xếp hàng chờ đợi tại các trung tâm phá thai thì đòi hỏi các chủng tộc khác tôn trọng coi bộ không ổn.

3. Các học sinh trung học người Mỹ đen học dở , điểm trung bình chỉ có 2.5 mà đòi phải được học tại các đại học danh tiếng thì vô lý quá. Nhưng các trường ĐH như Massachusetts, Harvard ngăn chặn giới hạn các sinh viên gốc Á để các sinh viên Mỹ đen và gốc Mễ vào học vì họ nói người gốc Á chỉ có 4% dân số mà số sinh viên tại các trường danh tiếng vượt hơn 50%. Bộ Giáo Dục của chính phủ Trump kiện đại học Harvard về chuyện vô lý này, nhưng Bộ Giáo Dục của chính phủ Biden đã rút đơn kiện cáo. Theo các giáo sư Đảng Dân Chủ đang quản trị các đại học tả phái này, họ chỉ thực hiện sự phân phối “công bằng” theo tỷ lệ dân số !!!

4. Các hãng xưởng tư nhân tuyển dụng nhân viên lại không theo tỷ lệ dân số, họ tuyển nhân viên theo 2 tiêu chuẩn “biết việc” và “làm được việc”. Không thấy các human resource của các hãng tư này báo cáo công nhân gốc Mỹ đen chiếm bao nhiêu % trong tổng số công nhân của công ty?

5. Năm 1994, một giáo sư về Xã Hội Học của Đại Học Oakland nhận định rằng, muốn nâng cao trình độ của sinh viên gốc da đen thì người Mỹ trắng nên thay đổi phương cách giúp đỡ bằng cách đưa các trẻ em da đen vào sống chung với các gia đình Á Châu để cho các em có cái mind (tâm trí) nên coi việc học là điều cần thiết như văn minh Confucius đã quan niệm. Ông nói rõ cũng là Á Châu, nhưng 4 nước chịu ảnh hưởng của Khổng Phu Tử là Trung Hoa, Nhật Bản, Đại Hàn, Việt Nam mới có những người giỏi. Người Mỹ đen không có nhân tài vì American Dream của các thiếu niên Mỹ đen là muốn trở thành ngôi sao ca nhạc như Micheal Jackson, muốn trở thành tuyển thủ thể thao như Micheal Jordan, như các tài tử ciné của Hollywood... Ông cũng nói thêm là Michael là Micheal Jackson là một thiên tài, nhưng cả triệu người da đen mới có một Michael Jackson còn 999,999 kẻ còn lại cứ lông bông chẳng phải thầy mà cũng chẳng bao giờ trở thành thợ.

Mặc dù là một giáo sư đại học gốc da đen, nhưng lời đề nghị của vị giáo sư này đã chìm trong sự thờ ơ của thiên hạ. Từ 1994 đến nay đã gần 30 năm, có thể vị giáo sư này đã qua đời, nhưng có lẽ ước vọng của ông cũng giống như ước vọng của nhân vật trong truyện KỂ ĂN MÀY PHÉP LẠ, đó là ông cầu xin Thượng Đế ban cho phép lạ để biến đổi từ màu da đen trở thành da trắng thì người da đen khỏi cần đấu tranh đòi BÌNH QUYỀN và BÌNH ĐẲNG chi hết.

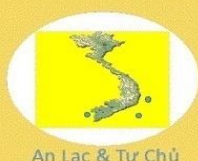
San José ngày 04 tháng 4 năm 2021.

Trần Trung Chính

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TranTrungChinh.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9200 TÁC PHẨM